

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 33.

19de august 1894.

20de aarg.

Paas onkels hest.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 centz, og over 25 ekspl. for 35 centz Til Konge koster det 60 centz.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt de kommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Trogtredivte leffe.

Den tredje artikel. IV.

ABC-klassen: 1 Joh. 1, 7: „Jesu Kristi, Guds søns, blod renser os fra al synd.“

Katekismus-klassen: 1 Joh. 1, 7 og Ap. Gj. 10, 43: „Denne giver alle profeterne det vidnesbyrd, at hver den, som tror paa ham, skal faa syndernes forladelse ved hans navn.“

Forklaring-klassen: 1 Joh. 1 7; Ap. Gj. 10, 43 og 2 Kor. 5, 20 (Sp. 415).

Pinke.

1. Hvad kaldes og er de mennesker, som er blevne medlemmer af den sande kirke? Helligt mennesker (Salme 86, 2 Sp. 396).
2. Begaar da kirkes medlemmer ikke mere nogen synd? Jo, vi synde alle hver dag.
3. Hvorledes kan vi da være hellige mennesker? For den Helligaand skænker os daglig en fuld syndernes forladelse.
4. Hvad er syndernes forladelse? At Gud for Kristi skyld ikke tilregner os synden, men anser os for hellige mennesker.
5. Hvorfor kan Gud gøre det, da han jo truer enhver synd med straf? Fordi han har straffet vor synd paa Kristus.
6. Men har da ikke Kristus forhvervet syndernes forladelse for alle mennesker? Jo, men de fleste vil ikke tage imod forladelsen.
7. Hvorledes tilbyder da Gud os syndernes forladelse? Ved evangeliets forkyndelse.
8. Naar dertor ordets tjener prædiker evangeliet, hvad gjør de egentlig da? Som Guds sendebud tilbyder de menneskene syndernes forladelse fra Gud.
9. Hvorledes tager da vi imod denne gave? Ved at tro evangeliet. At tro er at tage imod. Troen er hjertets haand.
10. Hvem skænkes altsaa hver dag en fuld syndernes forladelse? Mig og alle dem, som tror, i samme menighed.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-second Lesson.

THE THIRD ARTICLE. VI.

ABC Class: 1 John 1. 7: "The blood of Jesus Christ his Son cleanseth us from all sin."

Catechism Class: 1 John 1. 7; Acts 10. 43: "To him give all the prophets witness, that through his name whosoever believeth in him shall receive remission of sins."

Explanation Class: 1 John 1. 7; Acts 10. 43, and 2 Cor. 5. 20 (Qu. 415).

INSTRUCTION.

1. When we become members of the true church, what are we then called, and what are we? Saints or holy persons.—Ps. 86. 2 (Qu. 396).
2. Do they not sin? Yes, we all sin daily.
3. How can they, then, be holy persons? Because the Holy Ghost daily grants them a full forgiveness of their sins.
4. What is forgiveness of sin? That God for Christ's sake does not impute unto us our sins, but regards us as holy persons.
5. How can God do that, since he threatens every sinner with punishment? Because he has punished Christ for our sins.
6. But has not Christ wrought forgiveness for all men? Yes, but most men do not accept his forgiveness.
7. How does God offer us the forgiveness of sin? Through the Gospel.
8. When the ministers of the word preach the Gospel, what do they really do? As God's messengers they offer men the forgiveness of sin.
9. How do we accept this gift? By believing the Gospel. To believe is to receive. Faith is the heart's hand.
10. Unto whom, then, is a full forgiveness of sin given daily? Unto us and all believers.

Den blinde David.

(Efter en beretning af missionær Osborne.)

Det var i aaret 1879. Jeg arbejdede dengang ved missionsstationen i Allehabad i Indien. En dag fik jeg besøg af en ung mand paa omtrent 18 aar, som bad mig om lejemlig hjælp. Han havde som barn haft koppperne, hvorom ogsaa arene i hans ansigt vidnede, og denne sygdom havde været arsfag i, at han havde mistet synet.

Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at lette den stakkars unge mands nød, og derpaa talte jeg med ham om Jesus, som vilde være læge for hans sjæl.

Den sagde, at han før havde hørt tale om dette navn, og at han gjerne ønskede at faa høre mere om Jesus.

Fra denne stund havde jeg i den unge mand en opmærksom elev, som tørstede efter evangeliets herlige budskab. Snart kunde

man ogsaa forstaa af udtrykket i hans ansigt, at der var kommet lys i hans sjæl, og at fred og glæde boede i hans hjerte.

Vi kunde allerede samme aar døbe ham og lade ham som en Jesu discipel deltage i den hellige nadver. Fra denne stund kunde han aldri blive træt af at prise det saliga-jørende Jesu navn for sine medmennesker. V. sledent, men gribende var hans vidnesbyrd om Guds Kjærlighed. Det gik de fleste til hjerte, og mange rørtes til taarer, naar de hørte den blinde David tale om, hvorledes han havde faaet erfaret Guds godhed og naade.

Et eftermiddag kom han til mig og spurgte, hvor jeg samme aften skulde holde bønneføde. Jeg nævnte for ham et sted i en af byens udkanter. Det var temmelig lang vei did; men den første, som mødte mig ved min ankomst, var David, som med glædestraalende ansigt ventede paa, at mødet skulde begynde.

„Hvorledes er du kommen hid, David?“ spurgte jeg.

„Paa mine ben naturligtvis,“ svarte han.

Jeg var ofte forundret over hans barnlige tillid til sin himmelske fader, og hvor ganske og aldeles han overgav sig til hans omsorg. Jeg lagde ofte merke til ham, hvorledes han blot ved hjælp af sin stav fandt frem forbi træer, over grøfter og rendestener, og det uden at komme i veien for kjørende eller udsættes for andet, som kunde skade ham.

Han kom daglig hen til mig, forat jeg skulde læse lidt i bibelen for ham. Naar jeg undertiden stansede ved enden af et kapitel, pleiede han at spørge: „Har du ikke tid til at læse mere?“ En dag, da jeg havde læst for ham, ventede han længere end sedvønlige med at gaa; han havde tydeligtvis noget paa hjerte. Til sidst tog han mod til sig og sagde:

„Al, om jeg bare kunde læse selv!“

„Men, min stakkars bror! Hvorledes kan du falde paa saadant? Du er jo blind!“ indvendte jeg.

„Ja, det er sandt“, svarte han bedrøbet, „men jeg har hørt, at der findes dele af den hellige skrift med ophøjede bogstaver for blinde, og som man kan læse med fingrene. Kjender du ikke noget til det?“

„Jo, jeg har hørt tale derom; jeg har

ogsaa seet en og anden saadan bog, men jeg eier ingen og ved heller ikke her noget sted, hvor jeg kan faa kjøbt den.“

David blev et øieblik staaende taus. Derpaa sagde han: „Vil du bede den himmelske fader, at han skaffer mig en saadan bog?“

Dette spørgsmaal satte mig i forlegenhed. Jeg svarte noget om, at „han maatte finde sig i Guds vilje“, og om „hdmig undertastelse“ o. s. v. At han nogenfinde skulde komme til at læse, havde jeg ingen tro paa.

David hørte rolig paa mine formaninger; han tabte dog ikke modet, men sagde med glad tillidsfuldhed: „Saa vil jeg bede selv.“

I de følgende maaneder talte vi ikke mere om sagen, skjønt David stadig var hos mig, forat jeg skulde læse i bibelen for ham. Jeg troede derfor, at han havde høiet sig under sin skjæbne og opgivet tanken paa at kunne lære at læse.

Men da jeg en morgen gik ud, hørte jeg pludselig min blinde ven komme bag mig. Han skødte sin kjæpe ivrig mod stenene, hans ansigt lygte, og under armen havde han en stor pakte.

„Bror Osborne“, raabte han paa lang afstand efter mig, „vent — vær endelig saa snild at vente paa mig!“

„Nu David! Er der noget paafærde?“

„Nei, men jeg vilde vise dig denne pakte, som nogen har stiftet under armen paa mig. Vær saa snild at se efter, hvad den indeholder.“

Ligegebyldig løste jeg op pakkten. Men hvad var det? Det var virkelig et Johannes's evangelium med skrift for blinde! Jeg blev en stund staaende taus og spurgte derpaa:

„Hvem har givet dig pakkten?“

„Det ved jeg ikke,“ svarte han, og vi har aldrig senere faaet vide, hvem den ukjendte belgjører var.

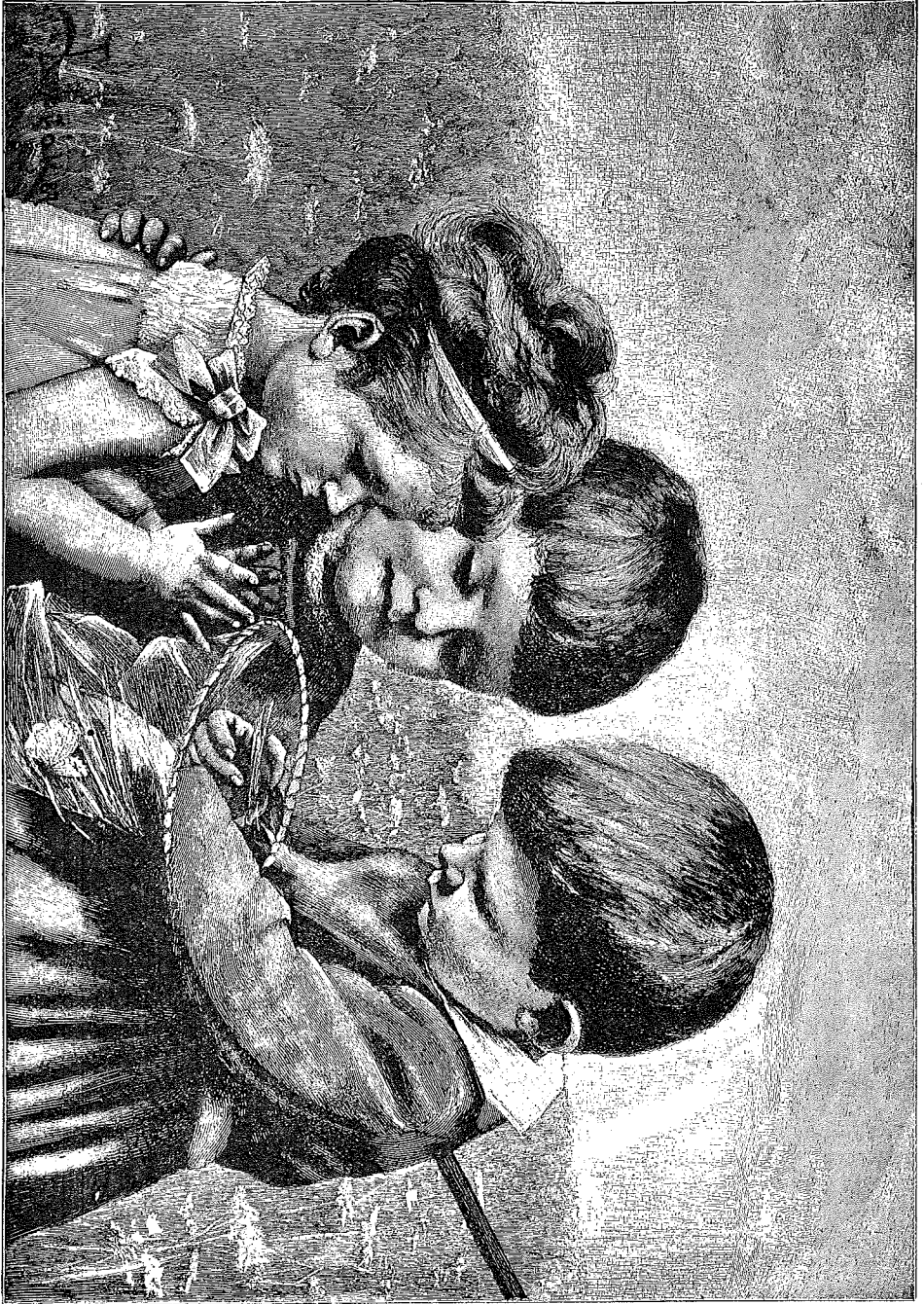
„Men hvad er det da?“ spurgte David.

„Svad det er? Intet mere eller mindre end et engelsk Johannes's evangelium med ophøjede bogstaver.“

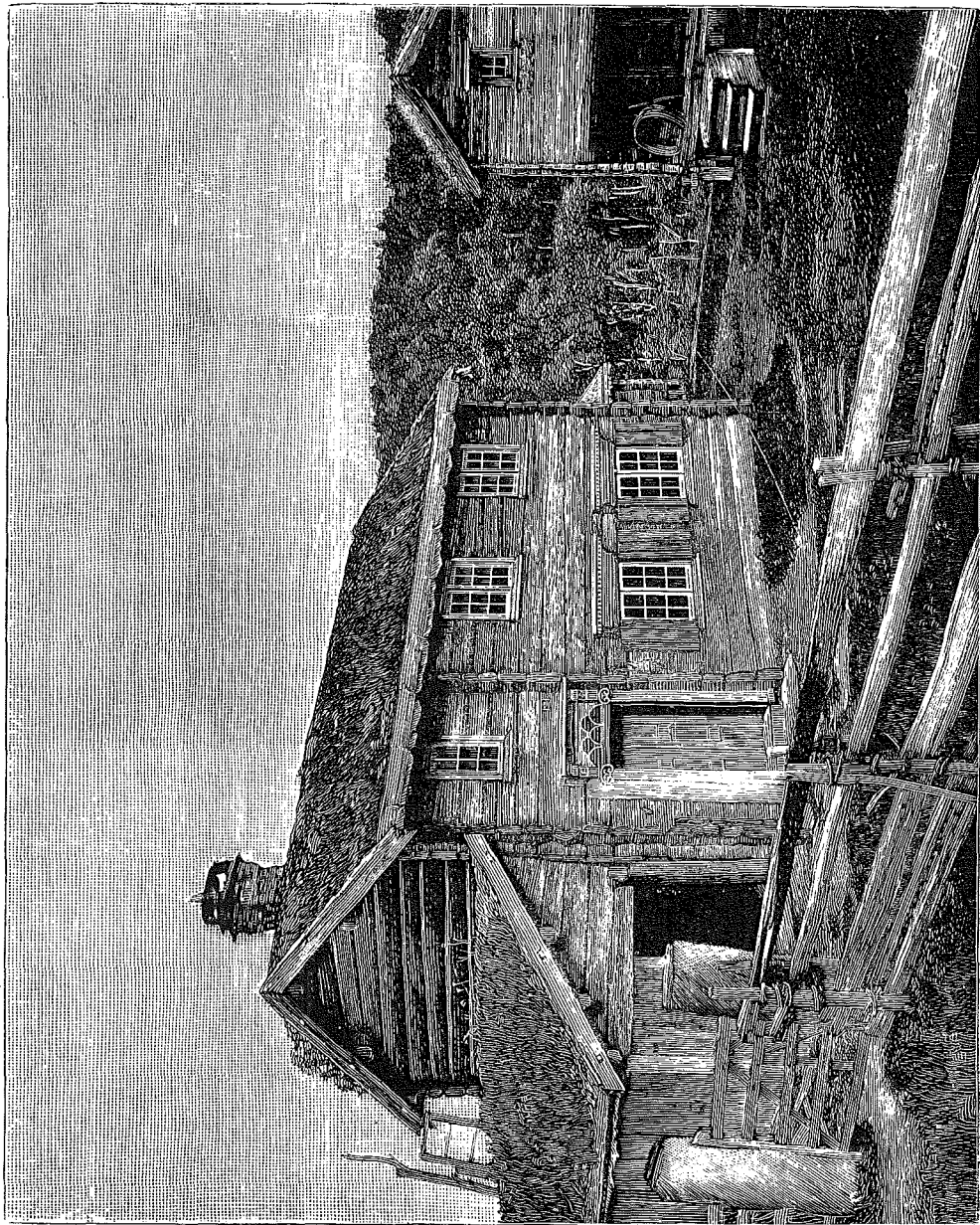
„Lovet være Herren!“ udbrød David.

„Ja jeg vidste godt, at Herren vilde lade mig faa det tilslut alligevel! Men nu maa du bede den himmelske fader, at han paa en eller anden maade maa lære mig at læse.“

Jeg lovede nu ikke alene dette, men og-

Commerthugfangt.

Marst bondegård.

faa selv at blive hans lærer. David bad og arbejdede flittig, og da han allerede paa forhaand forstod engelsk, lærte han nogenlunde snart at læse og forstaa de dyrebare ord. Hans glæde derover var ubeskrivelig. Med fornøjet iver fulgte han nu med mig paa mine missionsrejser for ogsaa selv at aflægge vidnesbyrd om sandheden og fortælle om, hvilken naade Gud har vist ham. Han havde stadig mange tilhørere.

Jeg og min hustru havde flere gange opfordret ham til at flytte over til os; vi vilde da lade ham bo hos os og spise ved vort bord. Men han afslod stadig med taknemmelighed vort tilbud, da han gjerne vilde følge apostelen Paulus's formaning til at arbejde og æde sit eget brød.

Men hvorledes skulde han kunne arbejde? Han var jo blind. Jo, han fandt paa raad; han vilde blive pautadragere. I indiske huse benyttes nemlig i den varme aarstid en med tøj overtrukken brille af træ, som ved tauge er fæstet til taget og sættes i bevægelse af to mænd, for at bringe kjøling i værelset, og disse mænd kaldes „pautadragere“. David var egentlig ikke sterk nok til at udføre dette arbejde, men han vilde dog forsøge, og han mente, at det vilde gaa, naar han fik lov til at synge under arbeidet.

Jeg havde hørt tale om syngende pilegrimme, men syngende pautadragere, det var noget nyt. David tabte dog ikke modet, da jeg kom med denne indbending. Han mente, at naar han blot kunde faa ansættelse hos en kristen familie, saa skulde han nok faa lov til at synge. „Jeg vil bede min himmelske fader derom,“ tilspøiede han.

Nu vidste jeg af erfaring, at naar det for David kom an paa bøn og tro, nyttede ingen indbendinger, og derfor blev jeg heller ikke saa forundret, da jeg nogen tid senere fandt David ansat som pautadragere hos en kristen familie. Jeg besøgte nemlig en varm sommermorgen dette hjem og fandt da David ved sit arbejde. Han drog af alle kræfter og sang: „O salige dag, da jeg dig fandt, min frelser og min Gud.“ Med disse ord endte hvert vers af hans sang. Ingen prædiken har nogenfinde saaledes grebet mit hjerte, som denne fattige, blinde guts sang.

Da hvad var hans løn for dette arbejde? Blot syv kroner maaneden. Men David selv syntes, at han var umaadelig rig, og

det var en stor festdag for ham, da han første gang fik sin løn. Med straalende øine kom han til min hustru og bad hende for to af hans selvskillinger at købe nytestamenter til nogle af dem, som ikke eiede noget saadant.

En dag kom han til mig. „Fr. Osborne“, sagde han, „jeg vil gjerne gjøre en reise.“ „En reise!“ gjentog jeg forbausset, „jeg troede, at dit arbejde skaffede dit legeme nok bevægelse.“

„Ja, men jeg syntes, at jeg engang maatte besøge mit hjem og mine gamle venner, og jeg har bedt min herre om nogle ugers frihed fra arbeidet,“ sagde han.

„Men kan du reise saa langt alene da? Og har du penge nok? Radschputana ligger jo over hundrede timers vei herfra.“

Leende svarte den blinde: „Jeg gaar baade frem og tilbage paa mine ben og synger og prædiker undervejs. Hvad jeg trænger, vil nok den himmelske fader give mig.“

Dette var jo en simpel, praktisk maade at løse vanskeligheden paa, og jeg bovede ikke at sætte mig imod hans ønske.

I fire lange maaneder hørte vi intet til ham. Da stod han en dag atter hos mig, som om han blot skulde have været borte en time. Han fortalte, hvorledes han havde vandret fra by til by og undervejs sunget, læst og prædikeret for folk. Han havde ikke lidt nogen mangel. Overalt var han blev venlig modtaget, havde faaet mad og herberge og var lykkelig naaet frem til sit barndoms hjem. Her havde han bidnet for brenner og bekjendte om; hvor store ting Herren havde gjort med ham. Nogle havde lyttet til hans ord og troet dem, andre ikke. Haan og spot havde han visselig ogsaa lidt, men det talte han ikke stort om.

Fra den tid drog han stadig ud paa længere og længere missionsrejser. Færreste søgte han kjerlighed til de stakkars blinde, som der er mange af i Indien. De fleste af dem fører et elendigt, glædeløst liv og er nedfunkne i synd, laster og elendighed — uden hjem og uden venner, uden Gud og uden noget haab om et bedre liv efter dette. David gjorde det til sin livsopgave at samle disse omkring sig og søge at føre dem til Frelseren. Han fik høste mange tunge erfaringer under dette sit arbejde; han havde

heller ikke mange venner, som understøttede ham, men han havde i troens og bønnens skole lært at stole alene paa Gud.

Desværre havde han ikke i længden kræfter nok til dette arbejde. I september 1888 blev han overfaldt af et boldsomt regnveir, medens han en dag prædicatede paa gaden. Han blev aldeles gjennembaad og fik som følge deraf en forkjølelse, som slog sig paa lungerne. Han maatte derfor holde op med sit kjæreste arbejde.

„Kjære bror“, sagde jeg en dag til ham. „Hvis nu Frelseren skulde lade dig rejse herfra var du da færdig?“

„Om Herren vil lade mig blive længere paa jorden, vil jeg prise ham for det; men om han vil, at jeg hellere skal tjene ham histoppe, saa være hans navn priset ogsaa for det,“ svarte han glad. Hans taalmodighed og faste tillid til Gud svigtede ham ikke.

Nogle dage før hans død bragte jeg ham nogle penge, som gode venner sendte ham. Dette glædede ham meget; han bad mig talke dem hjertelig og sige dem, at han gjerne vilde have prædikeret endnu længere for de uomvendte, men det var ikke hans himmelske faders vilje; han havde nu faaet bud om at komme hjem og være hos Kristus i al evighed.

Han beholdt bevidstheden lige til det sidste og fik i højt grad føle Frelserens nærverelse. Den 3dje januar 1889 døde han glad og rolig.

Saaledes levede, arbejdede og døde en ydmyg Kristi discipel. Ved sin frelseres store naade blev han reddet fra hedenskabets dybe fordærvelse. Han var blind og alligevel seende, fattig og dog en, som gjorde mange rige.

Og vi, som læser dette, maatte vi søge at ligne denne blinde hindu i tillid og tro og engang kunde møde Herren med samme frimodighed og glæde. (Efter sv. Barnav.)

Et og andet.

En stakkars fyrste laa paa sit dødsleie i stor fortvivlelse: „Jeg har flere slotte“, sagde han, „men jeg ved ikke, hvor jeg skal være, naar jeg dør; der er intet sted for min stakkars sjæl.“

Om falkte mennesker pleiede keiser Karl den 5te at sige: „Stemmen er Jakobs, men hænderne er Esaus.“

Sriver: Hvor ofte har vi os ikke ad som Moses i ørkenen, da han i sin nød raabte til Gud: „Det er ude med os!“ Foran ham var havet, bagved ham Faraos hær, til begge sider høje bjerge! Men Moses glemte, hvad ogsaa vi, at, saa hyppigt glemmer: at se opad, og over ham var Gud, og Gud hjalp lige imod al fornøft!

Udelmodighed. Hertugen af Guise, der havde overansvørselen over den franske hær under Karl den 9des regjering, greb selv en skurt, som vilde snigmurde ham, og som undskyldte sig med, at det var et udslag af hans religionsiver. Da sagde hertugen istændfor strafs at lade ham drøbe: „Har din religion tilskyndet dig til at tage livet af mig, forpligter min mig til at skjænte dig livet. Gaa bort og bliv vilere!“

Borgoris, en hedensk konge, der i gamle dage regjerede i Bulgarien, befalede en dygtig maler ved navn Methodius at male et billede, som skulde fremstille det skrækkeligste, maleren kunde tænke sig. Methodius malede den sidste dom og bragte Borgoris billedet. Da denne hørte, hvad det fremstillede, blev han, som forhen havde været en trodsig og grusom kriger, forfærdet og skjælvede. Han vendte sig fra hedenskabets til kristendommen og blev senere døbt. Han vilde fly for den kommende brede.

Uret. I en by i Schweiz levede en familie, hvis faar snarere var fattige end rige. En af sønnerne, som studerte, skulde have et ur; men et ur var nu en stor udgift for familien. Endelig lyktes det ved at spare i andre retninger at faa kjøbt et tarveligt lidet sølbur. Nogle dage efter kom sønnen ganske fortvilet hjem; han kan ikke tale for graad. Endelig faar han da sagt sin mor, hvad der er iveien: han har tabt det ur, som maaneder igjennem har optaget familien! Moderen udbrød straks: „Er det ikke andet end det, min gut? Du gjorde mig ganske angst; jeg var bange for, at du havde gjort noget galt.“

Ulykkelig den, der har en mor, som straks har et saadant svar paa rede haand!

Lidt fra vor hedningemission.

Efter et lidet missionskrift skal vi meddele lidt om, hvad den norske mission i Zulu og paa Madagaskar har udrettet. Vi gjør det for at opmuntre saavel unge som ældre læsere af vort blad til at være med og virke for hedningemissionen. Gud har lagt sin rige velsignelse til det norske missionsfællesskabs arbejde, og det fortjener at støttes paa enhver maade.

Mange haarde arbejdsdage fjernt fra slegt og venner har vore missionærer havt; men utrættelig har de saavel i Zulu som paa Madagaskar fortsat sin gjerning, og deres arbejde har ikke været forgjæves.

Omtrent 35 000 hedninger er ved deres arbejde indlemmede i Guds menighed.

De har oprettet omtrent 500 skoler i de hedenske lande, og i disse skoler undervises henved 30 000 børn.

Missionsfællesskabet har ialt uddannet og taget i sin tjeneste 1100 lærere og prædikanter.

Det har oprettet 2 hospitaler og 1 hjem for spedalske; paa det sidste pleies omtrent 250 spedalske. Vor missions læger har aarlig uddelt mediciner til opimod 14 000 personer og gjengivet 2—300 blinde synet.

Det har i Madagaskars hovedstad oprettet 2 barnehjem, ét hjem for piger med 90 elever og ét for gutter med 30—40 elever. Her faar disse børn, som delvis er forældreløse, en omhyggelig kristelig opdragelse.

De har to arbejds-skoler, én i Zulu og én paa Madagaskar, hvor eleverne oplæres dels i haandverk — navnlig snedker- og smedehaandværket — dels i mere lønnende jordbrug end det, som de indfødte før kjender.

Det udbreder skrifter paa de indfødtes sprog, saavel opbyggelsesbøger som skolebøger.

Sandelig dette er ikke smaatting! En saadan gjerning trænger understøttelse fra flere og flere og alle kristnes forbønner.

Ogsaa I børn, maa være med. Glem ikke missionsbøsserne eller ørebøgerne, glem ikke at komme med eders smaa bidrag! Guff paa: mange bæffe smaa gjør en stor aa.

Sommerfugl sangst.

[Med billede.]

Det er ikke paa nogen maade hensigten med vort billede at faa vore unge læsere til at følge de tre børns eksempel, tværtimod ønsker vi at benytte anledningen til, at formane til at lade sommerfuglene være i fred. Glæd eder ved deres farvepragt og glade flugt, men rør ikke ved dem!

Opløsning paa gaaden i nr. 31.

Onkel Karl. (Bogstaverne læses nedenfra opad.)

Bogstavgaade.

5 8 9 7 er et pigenaavn. 10 9 2 4 et gutte-
navn. 10 3 2 var en dommer. 7 7 1 er en fisk.
6 7 11 10 et andet dyr. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
en norsk by.

I Strøm.

